

delig foreslaaet, at Menighedsraadenes Medlemstal skal fastsættes af Ministeriet, idet man i de følgende Paragraffer kun har ment at burde sætte en Grænse nedefter. Ved Fastsættelsen af Medlemstallet kan Hensyn blive at tage baade til Sognets eller Distriktets Omfang, Folkemængde og andre Forhold. Man har ment at burde lægge Afgørelsen i Ministeriets Haand, for at ensartede Principper kunne blive fulgte overalt.

§§ 2—3 give de nærmere Regler for Menighedsraadenes Sammensætning henholdsvis paa Landet og i Kjøbenhavn og Købstæderne. At den Præst, hvem Menighedens Ledelse særlig er betroet, bør være født Formand i Menighedsraadet, og at der bør gives de faste Kapellaner (residerende Kapellaner og Kapellaner pro loco) Sæde og Stemme i Menighedsraadene, behøver formentlig ikke nærmere Motivering; men lige saa klart synes det at være, at en personel Kapellan, en ordineret Medhjælper eller en Kateket paa Grund af det særlige personlige Forhold, hvori de staa til Sognepræsten, ikke bør have Stemmeret i Raadet. Derimod vil det være naturligt at give dem Adgang til at følge Menighedens Anliggender ved at overvære Menighedsraadets Forhandlinger og at lade dem træde i Formandens Sted i Raadet, naar han faar Forfald. Findes der ingen anden Præst, der under Forfald eller Vakance kan tiltræde Raadet som Formand, vil formentlig Raadets ældste Medlem være nærmest hertil.

I § 4 gives Reglerne om Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadene, og der er her foreslaaet ganske de samme Betingelser for at kunne vælge og for at kunne vælges.

Naar man har foreslaaet Valgret og Valgbarhed tillagt *samlige* Kirkesognets eller Sognedistriktets til Folkekirken hørende *Beboere* under de i Paragraffen nærmere angivne Vilkaar — herunder altsaa indbefattet saavel Sognebaandsløserne som Valgmenighedsmedlemmer — er dette sket i Haab om herved at modvirke den Splitelse af Menigheden, som Sognebaandsløsning og Oprettelse af Valgmenigheder altid ville bevirke. Igennem et Samlingspunkt som Menighedsraadene og gennem den fælles Virken i disse tør det haabes, at Interessen for den fælles Kirke og dens Anliggender vil bevirke, at saavel Sognebaandsløsning som Oprettelse af Valgmenigheder, selv om de ikke helt ville kunne undgaas, dog ville mere end ellers blive betragtede

som midlertidige Foranstaltninger og som Undtagelser fra Reglen, som der bør arbejdes hen til at gøre saa faa og af saa kort Varighed som muligt. Med den lettere Adgang, som der efter de samtidig hermed fremsatte Lovforslag om Brugen af Kirkerne og om Valgmenigheder er foreslaaet givet Sognebaandsløserne og Valgmenigheder til Benyttelse af Sognekirken, vil det i og for sig ogsaa være naturligt ikke helt at afskære disse fra Indflydelse paa Kirkens Anliggender. At der herved ogsaa vil blive givet dem Stemme med i Sogmenighedens Anliggender, vil formentlig ikke volde nogen Skade, der staaer i Forhold til den Gavn, det vil kunne gøre i fornævnte Retning.

Man har ikke fundet, at der var Grund til at kræve en højere Alder hos dem, der skulle kunne vælge, end hos dem, der skulle kunne vælges til Menighedsraadene; snarere kunde der maaske være Grund til at stille den omvendte Fordring og gøre Menighedsraadene til et Raad af Menighedens „Ældste“. Heller ikke dette har man imidlertid ment at burde foreslaa, saa meget mindre som man i det hele er tilbøjelig til at antage, at den religiøse Modenhed og Myndighed i Almindelighed indtræder i en tidligere Alder end den borgerlige. Og naar en teologisk Kandidat med 25 Aars Alderen anses som moden og myndig til at overtage et Præsteembede og saaledes endog straks vil kunne blive Formand for Menighedsraadet, vilde det være lidet konsekvent at fordrø en højere Alder af dem, der skulle kunne vælge og vælges til Medlemmer af Menighedsraadene, hvis Betydning dog aldrig vil kunne stilles over Præsteembedets. Hertil kommer, at man ved at skyde Aldersgrænsen ud vil løbe Risiko for, at Interessen for den Deltagelse i de kirkelige Anliggender, som det her er Formaalet at fremkalde, vil slappes. Der er hyppig anket over, at Forbindelsen mellem Kirken og dens Medlemmer efter Konfirmationen helt løses, og at der fra Kirkens Side gøres og kun kan gøres saa lidet for at holde de konfirmerede Medlemmer til Kirken efter Konfirmationen. Dette skulde snarere tale for at lægge i alt Fald Valgretten til et endnu tidligere Tidspunkt end 25 Aar, hvad jo imidlertid meget andet kan tale imod.

Hvad i øvrigt de opstillede Betingelser angaar, behøves formentlig intet til Forklaring af, hvad der vil kunne kaldes de almindelige, borgerlige Betingelser under Lit. a og b. At dernæst foruden Mænd ogsaa Kvinder ere foreslaaede til at skulle